

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201368976/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Et af mine sørgeligste Barndoms minder knytter sig til en saadan 18de Juli. Jeg havde taget mine Sparepenge (4 Mark) ud af min Sparebøsse og hos Boghandler Holmblad i Nakskov købt et ganske dejligt Billede, forestillende et grønt sjællandsk Landskab med marineblaa Himmel og rødgrødfarvet Solnedgang.

Det overrakte jeg stolt Mor paa Sengen, forinden jeg gik i Skole.

Men Far skældte mig ud og sagde, at jeg værsgod skulde tage Billedet med igen og faa Pengene tilbage.

Og jeg gjorde det selvfølgelig.

Men det var den tungeste Gang, jeg nogensinde har gaaet. . . .

Paa Fødselsdagen kom Folk fra alle Gaardene rundt omkring, og der blev spist og drukket og spillet Kort til langt ud paa Natten. Men vi Børn blev puttet i Seng Kl. 10, hvilket naturligvis var en uhyre Uretfærdighed. For saa begyndte jo egentlig Sjøvet. Jeg tror nok, at det var, fordi Mor ikke vilde ha', at vi skulde se de Herrer, som vi ellers havde Respekt for, blive altfor glade.

Paa en saadan Festdag vandt jeg for evigen en tyk Proprietærs Kærlighed. Man sad og spillede Whist paa Kontoret og blev kaldt ind til Aftensbordet. Medens de Voksne saa spiste, listede jeg mig ind i Spillestuen (der var givet Kort, men der var en varm Ret, der ikke kunde vente), og medens man altsaa spiste, pillede jeg alle Herrebladene ud og lagde dem i omtalte Proprietærs Bunke, saaledes at han gjorde sin Modstander dundrende Storeslem. Jeg hører endnu det Brøl, han udstødte, da han tog sine Kort op. Vi Børn holdt saa meget af ham, fordi han var saadan en fornøjelig og gemytlig Mand, derfor undte jeg ham denne Triumf.

Maaske lever han endnu. Han hed Fritz Kjær og var Ejer af Gaarden Steensø ved Nakskov.

* * *

Da jeg begyndte at „digte“, var Mor den eneste, der tog mig alvorlig. Jeg læste altid mine Vers højt for hende, og hun sagde, de var storartede, jeg skulde ikke bryde mig om,

hvad mine Brødre mente, det havde de ikke Forstand paa. Hun sagde ogsaa — hvad der har været mig en Støtte i hele mit Liv — at jeg skulde bryde mig Pokker om, hvad „Folk“ mente om mine Sager. Naar bare hun og jeg syntes, de var gode, saa var de gode.

Det var hende, der vækkede „Den Anden“ i mig, hvad jeg er hende inderlig taknemlig for.

For ikke at blive overrumpede af ubehagelige Tilhørere, gik hun og jeg, naar min Muse havde lakseret — som Brødrene kaldte det — enten saa langt vi kunde komme ned i Haven, eller, var det meget alvorligt, helt op paa Branderslev Kirkegaard.

Deroppe sad vi paa en stor Sten, som laa tæt op imod Kirkemuren, og da jeg for to Aar siden var „hjemme“, gik jeg op og satte mig paa samme Sten og tænkte paa det herligste Afsnit af mit Liv, da jeg endnu ikke var „blevet til noget“.

Hvad der nemlig er det værste, der kan hænde et Menneske.

IV.

AUGUST

August er min Fader. Carl August Wied er han døbt.

Der gik længe det Sagn i Familien, at den stammede fra en Fyrste af Neuwied. En yngre, rebelsk Søn skulde derfra være flygtet til Danmark med sin Moders Kammerjomfru. Vi gik ligefrem og kaldte Dronningen af Rumænien for Kusine Carmen.

Men saa gav en ubehagelig Præst sig til at lave en Stamtavle over os, og af den fremgaar det, at Familien egentlig hedder Hansen, men har boet i et hvidt Hus paa Als.

Saa der røg det Fyrstendømme!

Naa, det er jo heller ikke af Vejen at være dansk.

Mit Hovedindtryk af Fader er hans overordentlige Flid. Han var oppe Kl. 6 om Morgenen og gik selv ud paa Marken og saaede. Jeppe gik med, naar han var ædru, ellers gik Fader alene. Han gik forøvrigt meget alene.